

عنوان مقاله:

حسرت های اخروی در قرآن و نهج البلاغه

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس بین المللی پژوهش های مدیریت و علوم انسانی در ایران (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

زهرا شمس الدینی

محمدسعید فیاض

خلاصه مقاله:

حسرت به معنای افسوس خوردن در مورد چیزی است که از دست رفته باشد. حسرت های معنوی به دو گروه حسرت دنیوی و اخروی قابل تقسیم است. این پژوهش در صدد است با استفاده از روش توصیفی-تحلیلی به حسرت های اخروی از دیدگاه آیات قرآن کریم و نهج البلاغه بپردازد. از آنجایی که شناخت عواملی که منجر به حسرت اخروی میشوند، میتواند راهگشای دور شدن از عوامل منجر به انحطاط و نابودی معنوی و اخروی شود، شناخت این عوامل موضوعی ضروری در حوزه دین پژوهیمحسوب میشود. بررسیها نشان میدهد انسانی که برای آخرت خود تلاشی نکرده و آموزه های انبیا و معاد را تکذیب کرده و دروغپنداشته و هیچ اندوخته ای برای آخرت خویش فراهم نساخته است؛ در روز قیامت حسرت میخورد. نیز یکی از اسامی قیامت، یومالحسره است. بدین مفهوم که چه افراد مومن و چه کافر در روز قیامت حسرت میخورند. حسرت مومنان در مورد کوتاهی کردن در انجام نیک است و حسرت کافران در مورد انجام ندادن اعمال نیک است. امیرالمومنین (ع) نیز در نهج البلاغه، به عوامل منجر به حسرت های اخروی پرداخته است و آنها را در حوزه های مختلفی دسته بندی کرده است.

کلمات کلیدی:

حسرت، آخرت، قرآن، نهج البلاغه.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1673714>

